

Afra Beemsterboer

TEGEN DE STROOM IN

Roman

Afra Beemsterboer

Tegen de stroom in

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Als dat mijn favoriete ex-vrouw niet is!’

Hedy schrok op uit haar concentratie, maar ze herkende de spreker onmiddellijk. Charles liet met zijn joviale kreet het hele terras meegenieten van hoe de verhouding tussen hen lag.

‘Jemig, Charles Vroegop!’ hijgde ze, met een hand op haar hart om het bonken te bedaren.

De overige gasten werden onwillekeurig betrokken bij de vraag of er nog meer ex-vrouwen waren. Dat er mogelijk saillante informatie zou worden prijsgegeven, trok de aandacht. Daar zat ze niet om verlegen. Ze gebarde dat hij tegenover haar moest gaan zitten. Niet omdat ze zijn gezelschap op prijs stelde, eerder omdat de ongewenste blikken dan ergens anders op gericht konden worden.

Door de aandacht van de terrasbezoekers kon ze niet reageren zoals ze wilde. Ze wilde niet het lachertje van die middag worden door lucht te geven aan haar verontwaardiging. Als Charles dacht dat hij haar een plezier deed door opeens op te duiken, dan had hij het mis. Ze had jaren niets meer van hem gehoord. Dat hij van de aardbodem verdwenen leek, was haar steeds beter gaan bevallen. Hij had spoorloos mogen blijven.

Ze nam zijn verschijning op toen hij ging zitten. Goed gekapt, gladgeschoren. Hij droeg een lichtgewicht olijkleurig jack. Met het lichtblauwe overhemd, de donkerblauwe stropdas en witte pantalon was hij het voorbeeld van een goed geklede man. Hij zag eruit als een dure jongen. Wat hij ook deed voor de kost, hij kon er duidelijk goed van leven.

‘Je was aan het werk, zag ik?’ vroeg Charles.

‘Ik ben net bij een klant geweest, in de haven van Den Oever. Ik was bezig met een offerte.’

Hedy hoorde zichzelf. Was ze Charles aan het uitleggen wat ze aan het doen was? Echt wat voor mij, dacht ze, om maar meteen weer op de beleefde, veilige toer te gaan. Ze kon ook beter beleefd en op de vlakte blijven, om niet af te gaan voor de overige terrasgasten, als die nog met gespitste oren zaten te luisteren.

‘En wat brengt jou hier?’

Hij spreidde zijn handen om haar op het lekkere weer te wijzen. ‘Een man mag toch van het voorjaarszonnetje genieten?’

‘Als je vrij bent, natuurlijk.’

‘Ik deel mijn tijd zelf in.’ Charles klonk of hij alles in de hand had.

‘Dat weet ik, ja.’ Dat was wat hen uit elkaar had gedreven. ‘Dat weet ik nog heel goed.’

Een serveerster vroeg aan Charles of hij ook wilde lunchen.

Charles keek Hedy aan. De jongedame wachtte op haar reactie.

Hij flikt het weer. Ik wil hem niet aan tafel hebben, maar als ik hem afwijs, ben ik het kwade wijf. Pech voor jou, jongen, dacht ze. Ik eet liever alleen dan met jou tegenover mij aan tafel.

Ze schudde haar hoofd.

‘Je ziet ’t,’ zei Charles tegen de serveerster. Hij speelde zijn rol van benadeelde nog wat verder uit om Hedy te kijk te zetten.

‘Hoe is het met de kinderen?’ Hij stelde de vraag op een toon alsof hij een oppervlakkige kennis was.

Hij zat haar op haar nek, zette haar voor joker en verwachtte dat ze gezellig keuvelend met hem doornam hoe het ging met hun drie kinderen?

Hedy ging op het terras geen scène maken. Zo gek kreeg hij haar niet. Ze ruimde met afgemeten gebaren haar stalenboek op. Ze stopte met overdreven precisie haar schrijfblok in haar tas en sloot met een bijna liefkozend gebaar het hoesje van haar mobiel.

Die uitgesmeerde handelingen waren haar antwoord.

Hij wist hoe het afgelopen was met de bezoeksregeling. Eva, Tara en Melle waren in de eerste maanden na hun scheiding nog regelmatig door hem opgehaald. Toen hij vond dat de kinderen wel zelf naar hem toe konden komen, werd het al snel minder met de bezoeken, tot ze uiteindelijk helemaal niet meer naar hem toe gingen. Hedy had de kinderen ooit gevraagd waarom ze hem niet meer bezochten en kreeg het antwoord dat ze al had zien aankomen.

‘Het interesseert papa geen ene moeder of we er zijn of niet.’

En nu belangstelling tonen?

Zij ging hem niet vertellen dat Eva inmiddels haar bachelor Hotelmanagement had gehaald, dat Tara een getalenteerd fotografe was en dat Melle, als scheepstimmerman, met een megagroot restauratieproject bezig was.

Als hij dat zo graag wilde weten, dan zocht hij zelf maar contact met zijn dochters en zoon.

Charles’ opgetrokken wenkbrauw gaf aan dat hij haar zwijgen ongepast vond, maar hij ging door als de olifant in de porseleinkast: ‘Met de zaak?’

Hedy ging er niet op in. ‘Charles, zo dadelijk komt mijn lunch, waarvan ik graag in mijn eentje wil genieten. Is dat duidelijk?’

‘Oké, oké, ander onderwerp.’ Had hij niet gehoord wat ze zei? ‘Ga je nog steeds om met die arrogante Anna Groenendijk?’

Ze wilde niet in een discussie of zelfs in een gesprek getrokken worden, maar uit verbazing ontglipte haar: ‘Anna arrogant? Hoezo?’

Ze was bevriend met Anna sinds ze haar had ontmoet in de werkplaats achter de vaarshop van Robert Groenendijk, waar Charles toen net was begonnen te werken als restaurateur van boten. Wat ze ook was, arrogant was Anna niet. Waar haalde Charles dat vandaan?

‘O, kom op, zeg,’ smaalde hij. ‘Ga me nou niet vertellen dat je dat nooit gemerkt hebt.’

‘Nou, nee. Nooit iets gemerkt van arrogantie.’

Hij nam haar reactie als opening. ‘Dan wordt het tijd dat ik je ervan op de hoogte stel. Echt, ik dacht dat je dat wel doorhad. Weet je dat ze vanaf het eerste uur dat ik daar werkte al een oogje op me had? Maar ja, ze had pech, ik was al getrouwd met jou. Ik hield haar op afstand, natuurlijk, maar dat stond mevrouw slecht aan, dus ging ze zich arrogant gedragen.’ Charles deed voor hoe Anna met haar neus in de lucht had gelopen. ‘Ze trouwde met Koen, maar ze hield kennelijk altijd nog een speciaal plekje in haar hart voor mij. Ik heb het wel gemerkt, hoor, het is nooit helemaal overgegaan. Koen kreeg op het laatst ook in de gaten dat hij niet de man voor haar was die hij dacht te zijn. Hij was het met me eens dat ze hem belazerde. Ze was maar met hem getrouwd omdat ze mij niet kon krijgen. Hij vond ook dat ze een arrogant kreng was. Dat plaatje van uitbaatster van de botenloods en havenmeester is maar voor de buitenkant. Daaronder zit een akelige vrouw.’

Charles raffelde zijn verhaal af, of het opeens nodig was dat Hedy de waarheid omtrent haar vriendin wist. Hij zag de serveerster komen en stond op. ‘Goed, je wilt mij er niet bij hebben, dus ik ga ervandoor. Tabee.’

Hij schoot tussen de auto’s op de parkeerplaats door en verdween. Hij was net zo snel vertrokken als opgedoken.

Hedy vouwde haar servet uit. De waldkorndriehoek op haar bord kwam haar wezenlijker voor dan de onverwachte ontmoeting met haar ex-man.

Het gebeurde uiterst zelden dat ze zichzelf trakteerde op een lunch buiten de deur. Het was meer dan bizar toevallig dat ze elkaar tegenkwamen op het terras van motel Kop van de Dijk in Den Oever. Als zij hem eerder in de gaten had gehad dan hij haar, dan was ze waarschijnlijk omgekeerd en doorgereden naar huis. Die joviaal bedoelde begroeting was een verkeerde voorstelling van zaken. Charles deed alsof ze nog goed en regelmatig met elkaar

omgingen, ondanks hun scheiding. Ze had hem echter niet meer gezien sinds hij gestopt was met de kinderen ophalen.

Haar kiezen hadden geknarst bij zijn bothed. Haar een beetje overvallen met zijn onechte belangstelling in de kinderen en haar zaak. Hij stelde wel vragen aan haar, maar hij hoorde liever zichzelf praten. Waarom vroeg hij naar Anna als hij alleen maar op haar wilde afgeven? Was dat zijn idee van een gezellig gesprek?

Ze had Charles helemaal niet willen zien, niet met hem willen praten, niet aan het denken gezet worden door wat hij had gezegd.

Waarom had hij dit nooit eerder verteld over Anna? Omdat hij hun vriendschap niet wilde torpederen? Dat soort diplomatiek gedrag kende ze niet van Charles.

Had Anna al die tijd alleen maar de schijn opgehouden? Was er dan niets van gemeend?

Anna was smoorverliefd geweest op Koen toen ze verkering kregen. Daar was niets aan gespeeld. Ze was zo vol van haar vrijer, dat liet geen plaats voor een andere geliefde. Anna's huwelijk liep uit in misère, met Koens dood als einde. Daardoor zat ze een tijdlang niet goed in haar vel, maar naderhand was ze niet achter Charles aan gegaan.

Waren haar gevoelens voor hem overgegaan?

Onzin, het was gewoon niet waar wat Charles vertelde.

Kort nadat Koen overleden was, was ze bij Hedy langsgekomen. Ze had er verloren uitgezien. Ze wilde haar hart luchten, zei ze, maar nadat ze haar thee had opgedronken, rende ze bijna de deur weer uit. Omdat ze Hedy tegenover zich had, in plaats van Charles?

Ach nee, hoe Anna zich gedroeg, zo kort na haar mans dood, dat was niet maatgevend. Ze was toen zichzelf niet.

Hedy wenkte de serveerster om af te rekenen.

Charles met zijn roddelpraat, ze kon het beter uit haar hoofd zetten, maar komende zaterdag moest ze toch eens op Anna letten. Dan kwam het halve dorp bij elkaar om te vieren dat Ingrid van

Kouwenhoven terug was. Misschien dat ze iets uit Anna's gedrag kon opmaken.

Jan Beekhuis was niet de enige die op een iPad aan het werk was terwijl hij op zijn lunch wachtte. Schuin tegenover hem was een dame ook nogal geconcentreerd bezig.

Zolang ze niet keek, kon hij haar bekijken. Ze was leuk met dat krullende, rode haar dat al een beetje grijs werd. Hij had haar haar bril al een paar keer omhoog zien schuiven, kennelijk een gewoontegebaar.

Als ze naar hem opkeek, zou hij haar aanspreken.

Er kwam een man het terras op. Jan had er niet veel verstand van, maar hij zag het wel als een man er goed verzorgd en gekleed uitzag. Deze kerel zag er piekfijn uit, alles aan hem ademde geld.

Een jonge kerel stond op toen die gesoigneerde heer naderde. Ze omhelsden elkaar, dat kleffe gedoe trok Jans aandacht. Ze gaven elkaar een hand en meteen daarna waren er een paar snelle bewegingen, naar de borstzak van die dure man en naar de jaszak van de jongere.

De jonge kerel liep daarop meteen weg.

Het leek erop dat die lange, grijscharige man niets meer te zoeken had op het terras, maar hij begroette de dame die Jan in het vizier had, met zijn ondoordachte, misplaatste kreet.

Het is meteen duidelijk hoe de zaken liggen, dacht Jan, die niet kon missen wat er werd gezegd. De vrouw schrok van haar ex-man. Jan had meteen met haar te doen.

Charles Vroegop heette hij, Jan hoorde het haar zeggen.

Ze leek er niet erg mee in haar sas dat hij aanschoof. Wat hij haar vroeg, kon Jan niet meer verstaan. Haar gezicht betrok. Charles kreeg dodelijke blikken toegeworpen.

Jan ging wat meer rechtop zitten. Als die gast, die Charles, het haar moeilijk ging maken, sprong hij ertussen.

Ze kreeg hem aan het verstand dat hij moest vertrekken. Vlak voordat haar lunch op tafel kwam, nam hij de benen.

Net als de dame keek Jan hem na. Hij stapte in zijn auto en verliet het parkeerterrein.

Toen de onbekende vrouw het terras even later verliet, wapperde er iets tussen haar papieren vandaan.

Jan pakte het visitekaartje op. *Hedy Admiraal, zeilmakerij*. Haar bedrijf zat in De Haukes, zag hij.

Hij had meer gezien wat haar ontgaan was. Deze Hedy had ook niet gezien wat zich tussen haar ex en die jonge gast afspeelde. Jan wel.

Dat snelle, steelse gedoe met die handen betekende maar één ding.

Jan had een drugsdeal gezien.

Hij stak het visitekaartje in zijn agenda. Wist die aardige vrouw, deze Hedy, wat haar ex flikte?

Het etentje ter ere van Ingrid in café-restaurant Land en Anker liep ten einde. Dick vroeg de aandacht.

‘Beste mensen, dat jullie aan mijn uitnodiging gehoor hebben gegeven, dat vind ik fijn. We hebben hier vanavond met zijn allen gezellig bij elkaar gezeten om te vieren dat Ingrid weer koers heeft gezet richting De Haukes. Ik weet het, ik grijp elke gelegenheid aan om een feestje te vieren: dat mogen jullie me kwalijk nemen. Maar het is me duidelijk geworden dat het altijd later is dan we denken. Dat de tijd sneller gaat dan we denken, en... en... daarom...’

Hedy keek op bij die hapering. Werd Dick emotioneel? Onder het vertrek van Ingrid drie jaar eerder was hij opvallend onbewogen gebleven. Kwamen zijn gevoelens nu wel aan de oppervlakte?

Van die hele speech kon Hedy geen chocola maken, net zomin als van de relatie tussen Dick en Ingrid. Het was wonderlijk dat ze meteen de draad weer hadden opgepakt na haar terugkeer.

‘... moeten we... het ervan nemen zolang het kan. Nou ja, om kort te gaan, ik hoop dat jullie een fijne avond gehad hebben en blijf vooral nog even hangen. Geniet ervan.’

De groepjes die zich vormden waren dezelfde als van voor het diner. Ingrid deed een stapje achteruit om Hedy bij hen te laten aansluiten. In het licht dat over haar gezicht speelde, zag Ingrid er slecht uit, vermoeid en oud.

Hedy had nog geen antwoord op haar onderzoeksvraag: of Anna echt zo ‘arrogant’ was. Ze wilde ook weleens weten waar Ingrid geweest was en waarom ze zo nodig weg moest als er niets veranderd was bij haar terugkomst.

Ingrid van Kouwenhoven was elf jaar eerder de haven komen binnenvaren en had bijna onmiddellijk een ligbox voor haar boot, een baan in de zaak van Dick en een stacaravan weten te bemachtigen.

Na een verblijf van acht jaar vertrok ze, zonder te zeggen waarheen, met haar spullen in haar oude Volkswagen.

Dick weerde alle vragen daarover af door te zeggen: ‘Het was haar eigen beslissing.’

Ingrids zeiljacht werd vanuit Anna’s loods verkocht door tussenkomst van een botenmakelaar.

Sinds een paar dagen was ze weer terug, ze was opnieuw per boot gearriveerd, nu in een prachtige, nieuwe Beneteau.

Hedy viel in een gesprek dat over een fiets ging. Anna legde uit dat ze sinds kort gebruikmaakte van de oude mountainbike die nog van haar overleden man Koen was geweest. Ze hoorde dat Charles die had teruggebracht, zo’n vijf maanden na Koens dood. De fiets was onder een oud gordijn verdwenen en vergeten, tot Anna hem bijna platreed met de trekker toen ze de oude aak binnenzette waaraan Melle nu kluste.

‘Charles heeft de fiets voor het terras van Land en Anker achter-

gelaten,' vertelde ze. 'Dick heeft hem toen maar bij mij gebracht.'

Om hem te bedanken, had Anna Charles achterna gebeld, die zei dat hij de fiets had herkend van een foto die in Café De Zolder in Den Oever hing.

Het was al een raar verhaal, waar Hedy verbaasd naar luisterde, maar het werd nog gekker toen Madelon, Anna's schoonzusje en de eigenaresse van dat café, zei dat er zolang zij zich kon herinneren nooit een foto van een achtergelaten fiets in het café had gehangen.

Anna kon het niet mooier maken. 'Zo is het mij verteld.'

Madelon ontkende stellig. 'Zo zat het niet.'

Hedy wilde weten hoe het afliep. 'Hoe dan wel?'

Madelon vertelde dat Charles erop los loog om zijn minder mooie praktijken, waarvan Koen ook deel uitmaakte, te verhullen.

'Minder mooie praktijken?' Hedy en Anna zeiden het tegelijkertijd.

In een veelzeggend gebaar legde Madelon een vinger langs haar neus en snoof.

Kun je ooit echt met een schone lei beginnen?

Nu Anna het duistere verleden van haar overleden man Koen achter zich heeft gelaten, staat ze open voor een nieuwe stap. Maar wie zegt dat een nieuwe liefde niet zonder bagage komt?

Anna's vriendschap met Hedy lijkt over vanwege de praktijken van Hedy's ex-man Charles. Hoe graag zou ze met haar twijfels bij Anna terecht willen, maar is hiervoor nog ruimte?

In dit aangrijpende vervolg op *Met de stroom mee* kan Anna zich niet langer mee laten voeren door de waan van de dag, maar moet ze dwars tegen de stroom in om haar geluk te vinden.

Afra Beemsterboer (Oudkarspel) schrijft aangrijpende familieromans. In haar boeken staan de thema's vriendschap, ouderschap en de invloed van het verleden centraal.

Z&K

ISBN 978 90 2054 636 1 NUR 344

9 789020 546361

www.zomerenkeuning.nl